

מעבר ממסגרת למבנה

זהו חלקו השני של הקורס "פיזיקה משפחתית" בשם **בניה - בניית התהליך המחשבתי במודל של בית**.

המילה 'פיזיקה' מבליטה את רצינות העקרונות והחוקיות המסוימת שאני מציגה בקורס וכך היא מעלה את המילה 'משפחה' לרמה אחרת. בחרתי בצירוף המילים "פיזיקה משפחתית", כי אני מאד מכבדת את המושג 'משפחה' ואת מה שמתרחש במערכת הזו ברמה המחשבתי.

לא ניתן לדבר על תהליך מחשבתי ללא מודל. תהליך מחשבתי הוא תהליך אנרגטי, ואם אין מסגרת מוגדרת שבתוכה הוא מתקיים, בכל רגע קיימת האופציה לצאת ממנו וללכת לאיבוד. משום כך הגעתי למודל של בית או מודל של משפחה, ודרכו בחרתי לדבר. קשה לי לתאר לעצמי ילד שלא נמצא בתוך הבית, במיוחד כמובן ילד קטן. לכן חשוב לי לפחות למען הילדים הקטנים, לדבר על הבית כמקום וכמודל לבניית התהליך.

"עקרונות", הקורס הראשון של "פיזיקה משפחתית" מתחיל מילד שרק נולד. כשאני למשל, רואה את עצמי כילדה, אני רוצה להבין מה עשיתי או מה לא עשיתי בתקופת הילדות. התהליך שאני עברתי התחיל כאשר חשבתי על עצמי כילדה קטנה מתוך כוונה להבין מדוע לא מצאתי את מה שרציתי למצוא בחיים העצמאיים שלי ומה בכל זאת מצאתי. אני לא מספרת את סיפור חיי האישי ואין לי עניין לתאר את כל מה שעברתי, כי אני לא רואה בזה משמעות. אני פשוט מעבירה את ההבנות שלי מהדרך שבה אני החזרתי את עצמי לילדות.

היו לי הרבה מפגשים בדרך, במסגרת הטיפוליים ובמסגרות חברתיות. במפגשים האלה הכרתי אלפי בני-אדם, ראיתי הרבה והצטבר אצלי ניסיון רב, אבל תמיד לקחתי מרחק מהדברים שראיתי. לא העברתי ביקורת קשה על טיבו של הבן-אדם שפגשתי ולא שאלתי מדוע הוא לא נהג כך או אחרת. אני לעצמי עשיתי ניתוח מחשבתי. שאלתי את עצמי איפה הייתי, מה לא עשיתי, מה לא הבנתי. בשלב מאוחר יותר, כאשר הסתכלתי על אנשים דרך ההבנות מהתהליך שעברתי, ראיתי שהידע אליו הגעתי הוא כללי.

אני לא חושבת שעברתי משהו יוצא דופן, כולם מבחינתי עוברים את אותם דברים ברמות שונות של הבנה. אני למשל, כפי שהבנתי את הדרך שלי מהילדות והלאה, הגעתי ליכולת ריפוי. זוהי יכולת בדרגה מאד גבוהה. הצלחת תהליך הריפוי היא אינדיקציה עבורי האם הבנתי משהו נכון או לא. כאשר אני לא מסוגלת לרפא אנשים, אני חושבת פעם נוספת מה אני לא מבינה. כך בעצם נולד הקורס - דרך ההבנות שלי, שעם השנים התגבשו לידע שאני מעבירה באופן כללי, וזו הסיבה שאני מרשה לעצמי לקרוא לו "פיזיקה משפחתית".

חלקו הראשון של הקורס נקרא "עקרונות התפתחות תהליך מחשבתי במודל של בית", ואת חלקו השני אני מכנה - "בניית התהליך המחשבתי במודל של בית".

דרך השם ניתן להבין שבקורס הזה אפשר לרכוש כלים כדי לבנות משהו ממש. אחרי שדברנו על העקרונות באופן כללי, אנחנו יכולים לעשות צעד קדימה על-מנת לראות כיצד ניתן לבנות תהליך מחשבתי בתוך הבית.

בקורס הזה אני פונה לילד שבנו, לילד שכבר רוצה להתבגר. בקבוצות הלימוד הקודמות, אפשר היה לראות, שכל מי שהבין וקיים את העקרונות בתוך הבית שלו, הצליח. כשאני אומרת הצליח,

זה כמובן באופן יחסי, כי לא מדובר פה על מאה אחוז הצלחה. במהלך הקורס אנשים רכשו בתים חדשים או הרחיבו את מקום מגוריהם. היה ביטוי במציאות לעוצמת הכוח והמשמעות שטמונה בהבנות וזה כמובן מאד מעודד אותי.

הנושא הראשון שאדבר עליו הוא מעבר ממסגרת למבנה.

לפני שנתחיל אני חייבת לחזור על כמה מהדברים הבסיסיים והחשובים שלמדנו, חזרה שתאפשר לנו להמשיך הלאה.

המילה 'זוג' זו המילה שמיקמתי בסיבוב הראשון של הספירה והיא מסמלת מסגרת להתפתחות תהליך מחשבתי בין שני אנשים. הצבתי את המילה 'זוג' כמילה ראשונית ולא כל-כך הרחבת עליה את הדיבור. הציור נשאר אותו ציור, וכך אתם יכולים להבין שאני לא יוצאת מהמסגרת שקבעתי לעצמי (ציור מס' 1).

אני מדברת על מסגרת של שניים וקוראת למסגרת - זוג.

יש כאן משחק עם האותיות ג' ו-ז' שמאפשר לי לצייר משהו, שכן בלי תמונה לא ניתן להציג את התהליך המחשבתי. אנשים מפרשים באופנים שונים את הדברים שאני אומרת, אבל הציור נשאר קבוע. בציור הזה יש בסך-הכל שתי דמויות - 'ג' ו-'ז', כאשר דמות אחת מנוגדת בחשיבה לדמות השנייה. בציור זה מאד בולט, לכן בחרתי במילה 'זוג' ולא במילה 'שניים' שהיא כללית יותר. יחד עם זאת, 'זוג' בשבילי זה גם מסגרת של שניים בכל המובנים, בין אם בבית או מחוצה לו.

אני רוצה להדגיש שאני מדברת על מפגש בין שני אנשים, בין שתי דמויות שיש ביניהן קשר פונקציונלי כלשהו. זהו הבסיס שבלעדיו אני לא יכולה להתחיל לדבר - קיומן של שתי דמויות מנוגדות הנמצאות בקשר פונקציונלי, אחרת מה שנוותר הוא קיומה של דמות אחת עם עצמה. למעשה השוני הוא שאני לא פונה לבן-אדם כיחיד; אני פונה להבנה של בן-אדם אחד על כך שאני תמיד מדברת על מסגרת של שניים ולא על האחד. זוהי בעצם הגישה המהפכנית שלי.

המטרה של רוב השיטות שעוסקות בתהליכי התפתחות, היא לתת לאדם כלים להתפתח לבד. אני אף-פעם לא רואה את האדם כיחיד, אני תמיד רואה את השניים ותמיד נמצאת ופועלת במסגרת של שניים. אחי בוריס ואני ביחד מטפלים באנשים. כך אנו מראים שזו הגישה ובה טמון הכוח. זוהי ההבנה שלי, וזוהי הגישה הבסיסית של כל הקורס. עבורי המילה 'זוג' היא קוד להתפתחות תהליך מחשבתי. שנים רבות עברו עד שהגעתי למילה המפתח הזו שאיפשרה לי להתחיל לדבר. עד אז לא מצאתי טעם להתחיל לדבר על נושא שמתישו לא ניתן יהיה להמשיך אותו, שכן בבסיס אני רואה את תהליך ההתפתחות כתהליך אין-סופי.

בקורס הקודם הצגתי את העקרונות בצורה מאד כללית, באופן שהיה אולי מעט מסתורי עבור חלק מהאנשים. בקורס הנוכחי אני אבליט נושאים מסוימים בהדרגתיות ויהיו בו יותר הסברים. אין ספק שכאשר אנשים מקבלים הסברים הם מרגישים טוב יותר, אבל בקורס הראשון רציתי שאנשים, גם אם הם ירגישו פחות טוב, יהיו מרוכזים יותר בגירוי להבין משהו.

בקורס הזה אני כאמור אסביר יותר ולכן אופיו יהיה שונה. הוא יהיה שקט יותר, בקצב איטי, ותהיה בו עוצמת הכוח, מאחר והמודל הנבחר הוא הבית, והבית הוא חלל שיש בו הרבה אנרגיה. מי שבאמת רוצה להבין ולהצליח, חייב להרחיב את הכלים שלו. לכן בקורס הזה הכוונה היא

להיכנס לתהליך של התרחבות בהבנה.

אני חוזרת ומדגישה פעם נוספת שהמילה 'זוג' היא קוד כללי להתפתחות תהליך מחשבתי. הכניסה לתהליך הזה היא לא חופשית כפי שאנשים נוטים לחשוב. לא מדובר בחשיבה ספונטנית שאליה ניתן להיכנס ולצאת לפי החשק. לתהליך המחשבתי נכנסים בהבנה, בזהירות ובצורה מאד מדויקת. כמו לכל תהליך, יש לו קוד מסוים ועקרונות אותם צריך להכיר, להבין, ולהשתמש בהם בזהירות.

ציור נוסף שהכרתם הוא ה"תפוח" - סמל הידע הבסיסי להתפתחות תהליך מחשבתי (ציור מס' 2). ה"תפוח" גם הוא קוד, אבל קשה יותר להבנה. לכן במהלך המפגשים אחזור שוב ושוב למושג הזה על-מנת למלא אותו בתוכן.

ה'זוג' וה"תפוח" נולדו מאותה תמונה: פשוט קרבתי את ה- 'ל' ל- 'ז' וראיתי תפוח. זו הייתה ההבנה שלי ואותה ציירתי. "תפוח" הוא מושג שלא ניתן להבין אותו סופית. את ה"תפוח" אנחנו כל הזמן מעלים לרמה גבוהה יותר על-מנת להבין משהו נוסף.

עד כה דיברנו קודם על המילה 'זוג', במובן של מסגרת.

'זוג' הוא כמובן צירוף של שני אנשים, אבל גם מסגרת, מסגרת כמילה ש"סוגרת". באופן שבו בניתי את הקורס הקודם "סגרת" את האנשים בתוך מסגרת של זוג כדי שלא יקפצו לאופציות אחרות. אולם מאחר ולא ניתן להיות סגורים עד אין-סוף, יש צורך לבצע את המעבר למבנה, וזהו בעצם הנושא.

אנחנו לא חיים רק בתוך המסגרת. אנחנו, כבני-אדם בתוך מסגרת, רוצים לבנות משהו ולהימצא בחלל בנוי.

בואו נביט בציור הבא ונראה את המבנה שכבר היכרתם - את 'מודל הבית' (ציור מס' 3). במודל הזה ניתן היה להציב ילד, בית או מטרה כל שהיא. אני לא משנה במודל הזה דבר. אני מדברת על מפגש בין שתי דמויות שמתחיל במסגרת, ויש להן אופציה לבנות משהו כדי להמשיך להתפתח. את הבניה הזו מייצגת הספירלה. בכל סיבוב של ספירלה צריך להבין משהו. כאשר מבינים, יוצאים לסיבוב הבא. ובתוך הספירלה נמצא ה"תפוח" שמכיל את הידע הנאסף ומאפשר לנו לעלות בשניים לרמת הבנה גבוהה יותר. יש לנו כיוון להתפתחות, גם כלפי חוץ וגם כלפי פנים.

הסיבוב הספירלי הגדול שעברנו ביחד בקורס הקודם היה על-מנת להבין את מילת המפתח **תומך** (ציור מס' 4).

אין כל משמעות להימצא במסגרת של שניים אם לא מקבלים את האדם השני בתור תומך. כשקיימים שני מובילים באותה מסגרת, פירוש הדבר שקיים תוהו ובוהו. התוצאה של מפגש בין שני אנשים שרוצים להוביל, היא מלחמה או תקיעות. רק אחד יכול להיות המוביל, אחרת זה לא ניתן. יתכן שיש אנשים שרואים אופציות אחרות, אבל אני רואה רק אדם אחד שמוביל את הדרך, ואדם שני שהולך איתו, למען המטרה המשותפת של שניהם. אנשים בדרך-כלל מתקשים להבין זאת, כי כולם היו רוצים להיות מובילים.

בגישה הזו אני בעצם מתכוונת להשכין שלום אמיתי בין אנשים. כאשר אחד בוחר להיות המוביל (באופן כללי, לאו דווקא בבית) והשני מבין שהוא יכול לתמוך ובוחר בכך, וכאשר ברור לכולם שהראשון לא יותר מוצלח מהשני, הם שומרים על שלום בין השניים מתוך בחירה.

לראות זוגות שהולכים בדרכם, זה לראות שלם ושלו. עד שלא מאחדים שני אנשים ליחידה אחת, לא ברור לי על איזה מין שלום מדברים. המלחמה האין-סופית על המקום הראשון היא ממש מיותרת בעיני. אני לא רואה בה כל משמעות כי עבורי להיות תומך הוא דווקא התפקיד הבכיר יותר, שהרי כולם רוצים להוביל. התפקיד הזה דורש הבנה עמוקה, הבנה בבחירה. חזרתי בצמצום על הציורים שהכרתם כצעד שיאפשר את המעבר לקורס הנוכחי. אני שוב מזכירה לכם שלא ניתן לדבר על תהליך מחשבתי בלי מודל, לכן בקורס הזה אני מוסיפה שני מודלים חדשים. המודלים האלה יתארו חלל ושינוי בהתפתחות, וגם הם יסגרו עבורנו משהו כפי שסגרו בקורס הקודם המילים: 'זוג' ו'מסגרת'.

המודל הראשון הוא מודל הקונוס (ציור מס' 5).

הכוונה שלי הייתה לבחור מודל שכל אחד יוכל לאמץ לפי הבנתו ודרכו לבנות בית לפי טעמו. מודל הקונוס הוא מודל מאד נוח לשם כך. מדוע? כי בתוך הקונוס יש את הבסיס, את הקדקוד ואת הצורה המסוימת שסוגרת חלל. אני מתכוונת במהלך הקורס לתאר באופן ממשי תהליך של בניית בית. בית בנוי זו המטרה הסופית במודל הזה, גם כדוגמא וגם כדבר עצמו, שכן אנשים לא יכולים שלא לחיות בתוך בית כל שהוא. הם חייבים להימצא באיזשהו מבנה. המילה 'מבנה' היא מילה כללית, לכן בחרתי במילה 'בית' שיש בה חמימות המוכרת לכולם, כך או אחרת. מודל הקונוס עבורי הוא צורה בעלת בסיס וחלל שניתנים לצמצום על-מנת להגיע בסופו של דבר לנקודה. כאשר מציבים מילה כמטרה, ניתן יהיה לראות אותה כנקודה בקודקוד. הציור של הקו המחשבתי נשאר במודל הזה והקו עובר בין הבסיס לנקודה (בקודקוד). את מילת המפתח 'זוג' אני מציבה במרכזו של בסיס הקונוס.

במודל הזה אני שומרת על הגישה הבסיסית שלי. יש לי קו מחבר בין שתי המילים - 'זוג' ו'בית', והקונוס יוצר את החלל באופן טבעי. כאשר אני בוחרת להמשיך מהמילה 'זוג' ולהגיע לבניית הבית, אני צריכה לדעת מה משמעותו של החלל בתוך הבית וכיצד אני ממלאת אותו.

בדרך-כלל כשמספחה עוברת לבית חדש הילדים הקטנים הם הראשונים שמגיבים בבכי או במחלות. בכל בית חדש חסר המילוי של שדה אנרגטי בנוי. לכן ממש כפי שדג לא יכול לחיות מחוץ למים, כך הילד הקטן שנמצא בתהליך התפתחות ברמה מחשבתי, חש את הואקום האנרגטי ומתלונן. אני רוצה להראות מהו המילוי הזה ואיך מפתחים את החשיבה, כבניה בהבנה, כדי שהוא יהיה קיים בתוך הבית. החוסר שלו היא אחת הסיבות הסמויות למחלות קשות.

מודל הקונוס עוזר לי למסגר חלל ומאפשר לי להכניס אליו מילות מפתח, הבנות מסוימות, ואת הבחירה לבנות תהליך מחשבתי בתוך הבית. ברוב הבתים שביקרתי ראיתי שהחלל הזה בנוי בצורה ספונטנית, לא מודעת ולא מתוכננת. החלל ביטא את האופן שבו האנשים שגרים בבית חיים וחושבים. לא הייתה שם בניה של תהליך מחשבתי שדורשת תמיד את שמירת הדיוק.

בית-חולים למשל, זו דוגמא למבנה שנשמר בו בקפדנות הדיוק בתהליך המחשבתי. יש שם צוות גדול של אנשים שלוקח אחריות על חיי בני-אדם. הם מתכננים את רוב המהלכים, ושומרים היטב על התקנות שלהם. הבניה שאני מדברת עליה קיימת שם. בית-כנסת זו דוגמא נוספת לבניה מחשבתי מדהימה. כל אחד יכול להיכנס לבית-כנסת ולחוש זאת. גם בכל מפעל רציני ברמה גבוהה הבניה הפנימית הזו קיימת.

המודל השני הוא מודל המדרגות (ציור מס' 6).

כשתכננתי את המודל הזה חשבתי על בניה של ממש בתוך בית כלשהו, ובחרתי בבית שיש בו מדרגות. אני מתחילה עם המילה 'זוג', ומציבה אותה במדרגה הראשונה שתשמש בסיס למדרגות הבאות. כך אני בעצם אומרת: הזוג כבסיס קיים עבורנו, כלומר, אנחנו לא מתחילים מהקרקע, מאפס. בשלב הזה אנחנו מניחים רגל על בניה משותפת - על הבסיס של הקונוס או על המדרגה הראשונה. עד לכאן הגענו ביחד, כל אחד לפי הבנתו, ומאד חשוב להמשיך התחלה של בניה.

ניתן להשוות את עקרונות התהליך שהכרתם ליסודות של בית פיזי שבלעדיהם הוא לא יחזיק מעמד. לכן אני מכניסה את העקרונות היסודי לתוך ה"אדמה", ומתוכם אני מוציאה את המילה 'זוג' ואומרת - זוהי המדרגה הראשונה. מהמדרגה הזו נבנה את המדרגות הבאות לפי הבחירה, ובכל מפגש בינינו תיבנה מדרגה נוספת.

בבית שתכננתי יהיו שלוש קומות ושני חדרים. במעבר מקומה לקומה נבנה שמונה מדרגות, ובכל מדרגה כאמור נדבר על נושא אחד. מדרגות וחדרים ירכיבו את הבנת התהליך. באופן הזה נרחיב את החלל בתוך הבית.

ממש כפי שברור לי שדג זקוק למים ואדם חייב לנשום אויר כדי לחיות, כך ברור לי שכדי לקיים תהליך מחשבתי חייבת להיות בבית אוירה של שדה מחשבתי בנוי. אבל למעשה, האווירה שבדרך-כלל מורכבת בבית היא של סערת רגשות. הבניה שאני מדברת עליה, זו בניה בלתי פוסקת בהבנה. בניית האווירה ושדה המחשבתי - המאפשרים את התפתחות התהליך.

